

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. M., Ph.D.**, narozena X,
bytem X,
zastoupena J. M., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor životního prostředí a zemědělství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. KUUK/090146/2020,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 1. 6. 2020, č. j. KUUK/090146/2020, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru životního prostředí, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 11. 2019, č. j. MDC/124502/2019. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zamítl žádost o vydání společného povolení a s tím souvisejícího povolení k nakládání s povrchovými vodami pro stavbu vodního díla „*Výstavba rybníčku na p. p. č. XA k. ú. X,*“ která zahrnuje kromě rybníčku i stavbu pro zemědělství a oplocení pozemku na pozemcích p. č. XA a XB v k. ú. X (dále jen „předmětná stavba“). Žádost byla správním orgánem prvního stupně zamítnuta dle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „správní řád“), jelikož nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody – Správy NP České Švýcarsko (dále někdy jen „orgán ochrany přírody“) znemožňovalo vyhovět žádosti.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla v žalobě, že žaloba směřuje proti nezákonnému závaznému stanovisku Správy NP České Švýcarsko ze dne 7. 10. 2019, č. j. SNPCS 06753/2019, a potvrzujícímu stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 5. 2020, č. j. MZP/2019/530/1959, když obě stanoviska byla podkladem pro napadené rozhodnutí žalovaného. Ministerstvo životního prostředí (dále obvykle jen „ministerstvo“) se nevypořádalo s navrženými důkazními prostředky a bez dalšího přezkoumání potvrdilo závazné stanovisko Správy NP České Švýcarsko.
3. Žalobkyně ve vztahu k odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska ministerstva namítala, že nesouhlasí s posouzením ministerstva, které považovalo mnohaletá pozorování vydatnosti vodního zdroje (drenáže) za subjektivní. Pokud by neměla žalobkyně k dispozici uvedená pozorování, tak by nerealizovala předmětnou stavbu, neboť se jedná o investici několika set tisíc Kč. O tom, že rybník v rokli může udržet vodu po celý rok, svědčí dle žalobkyně i fakt, že již půl roku stojí voda v nezasypané 1 metr hluboké díře po největším párezu. Po vrstvě jílu v hloubce cca 80 cm pod terénem navíc teče spodní voda o vydatnosti cca 1 m³/den.
4. Co se týče nesouhlasu ministerstva s plánovaným oplocením, upozornila žalobkyně, že rokli, ve které se má nacházet rybník, je celé vegetační období oplocena ze tří stran elektrickým ohradníkem místního zemědělce, přičemž žalobkyní zamýšlené oplocení s mělkým podzemním základem proti podhrabání plotu by bylo vybudováno hlavně jako ochrana 2 ks ovcí před toulavými psy a dále jako ochrana rybí obsádky před vydrou, neboť žalobkyně nechce umožnit, aby se vydra živila rybami z plánovaného rybníku, jelikož za škody způsobené vydrou nedostane žalobkyně žádnou náhradu. Žalobkyně nechce zaplotit stávající biotop vydry, nýbrž pouze nechce pustit vydru do plánovaného rybníku. Žalobkyně považuje za vnitřně rozporný názor ministerstva, dle kterého je možné použít ohradníkové oplocení k zabránění přístupu vydry do rybníku, zatímco žalobkyní plánované průhledné pletivo není možné použít. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že plánované oplocení zabrání průchodu krajinou, neboť přes rokli zarostlou kopřivami a ostružinami a ohrazenou elektrickými ohradníky stejně nikdo nechodí. Žalobkyně upozornila, že předmětná stavba se nachází v lokalitě CHKO Labské Pískovce, přičemž v žádném dokumentu ohledně této CHKO není stanoveno přípustné oplocení. Územní plán obce Ludvíkovice stavbu oplocení související se stavbou pro zemědělství výslovně nezakazuje.
5. Co se týče nesouhlasu ministerstva se zateplením zemědělské stavby, upozornila žalobkyně, že zemědělská stavba není zděná, jak mylně uvádí ministerstvo, nýbrž je celodřevěná, umístěná na betonové desce, se zateplením přízemí (tl. 5 cm). Plánovanou zídku vysokou cca 1 metr s délkou 5 metrů není nutné stavět, postačující by bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysvahování svahu. Tvrzení ministerstva, že takové zemědělské stavby jsou ve volné krajině nepřípustné, nekoresponduje dle žalobkyně s Územním plánem obce Ludvíkovice, který stavby pro zemědělství v nezastavitelném území povoluje. Rovněž stavební zákon v § 18 odst. 5 tyto stavby povoluje. Rybník pro extenzivní chov ryb je též stavbou pro zemědělskou prvovýrobu. Žalobkyně upozornila na § 4 odst. 5 stavebního zákona, dle kterého by správní orgán prvního stupně a posléze žalovaný neměli přihlížet k předmětnému závaznému stanovisku Správy NP České Švýcarsko a ministerstva, jelikož se jedná o věci, o kterých bylo rozhodnuto v územním plánu obce.

6. Žalobkyně dále namítala nesprávnost názoru ministerstva, dle kterého nesouhlasné závazné stanovisko Správy NP České Švýcarsko není v rozporu s Plánem péče o CHKO Labské Pískovce a že záměr žalobkyně (předmětnou stavbu) nelze považovat za tradiční v daném regionu. Dle žalobkyně názor o netradičnosti jejího záměru je vyvrácen rybníkem (místně nazývaným Hráz), který je vzdálen necelý kilometr od předmětné stavby, přičemž tento rybník má hráz chráněnou betonovými panely, které jsou celoročně cca 2,5 m nad nejvyšší hladinou rybníku. Plánovaný rybník má mít převýšenou betonovou část hráze pouze 30 cm nad hladinu rybníku.
7. Dle žalobkyně je hlavním důvodem nesouhlasného závazného stanoviska fakt, že záměr je umístěn mimo zastavěné území, tedy ve volné krajině. Dle názoru žalobkyně se rybníky staví převážně v nezastavěném území, záměr není v rozporu s územním plánem obce ani s plány péče o CHKO Labské Pískovce. Doporučení Správy NP České Švýcarsko, aby místo jednoho rybníku bylo vybudováno několik mělkých tůň za sebou, ve kterých nebude možné chovat ryby, považuje žalobkyně za nezákonné a absurdní. Správa NP České Švýcarsko ani ministerstvo neuvedly ve svých závazných stanoviscích ani jeden zákonný důvod pro zamítnutí záměru výstavby rybníku.
8. Žalobkyně poukázala na nerovné zacházení, kdy Správa NP České Švýcarsko vytvořila dvě tůně na podzim 2019 (250 m od plánovaného rybníku žalobkyně), přičemž se dle žalobkyně ve skutečnosti nejedná o tůně, nýbrž o rybníky. Žalobkyně upozornila, že bylo možné vybudovat dvě tůně i s pokácením cca 25 ks vzrostlých stromů, zatímco žalobkyně si rybník vybudovat nemůže.
9. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud kromě zrušení napadeného rozhodnutí konstatoval ve výroku rozsudku, že ve věci vydání závazného stanoviska Správy NP České Švýcarsko a ministerstva nebyly dodrženy zákonné lhůty, aby soud nařídil obnovení stavebního řízení u správního orgánu prvního stupně, aby soud nařídil změnu závazného stanoviska Správy NP České Švýcarsko a ministerstva a aby byla žalobkyni přiznána náhrada nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, přičemž konstatoval, že žaloba směřuje převážně proti závaznému stanovisku Správy NP České Švýcarsko a potvrzujícímu závaznému stanovisku ministerstva. Žalovaný se proto z hlediska své působnosti nevyjadřuje k žalobním bodům, které se týkají závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody a jeho nadřízeného orgánu. Žalovaný navrhl, aby soud uložil ministerstvu, aby předložilo spisy ve věci závazného stanoviska a jeho potvrzení a aby ministerstvo sdělilo své stanovisko k věci.
11. Žalovaný upozornil, že žalobní námitka, že správní orgán prvního stupně neměl přihlížet k závaznému stanovisku Správy NP České Švýcarsko, jelikož o předmětné stavbě bylo rozhodnuto v Územním plánu obce Ludvíkovice, nebyla uplatněna v odvolacím řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přičemž po seznámení s žalobkyní k žalobě přiloženým výňatkem z územního plánu žalovaný konstatoval, že předmětná stavba není v územním plánu zmiňována. Skutečnost, že na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona obecně platí, že v nezastavěném území obce lze mimo jiné umisťovat stavby pro zemědělství a vodní hospodářství, pokud toto není v územním plánu přímo vyloučeno, a skutečnost, že v územním plánu není zřizování vodních ploch výslovně vyloučeno, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 4 odst. 5 stavebního zákona a vyžádání závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody ze strany správního orgánu prvního stupně bylo v souladu s § 110 odst. 2 stavebního zákona.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

12. Podáním ze dne 22. 9. 2020 žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného s tím, že k dokreslení jednání pracovnice Správy NP České Švýcarsko přiložila e-mail ze dne 3. 6. 2020 včetně změnového výkresu, přičemž žalobkyně neobdržela žádnou odpověď. Žalobkyně se uvedeným mailem snažila vyjít vstříc požadavkům orgánu ochrany přírody (posunutí betonového těsnění doprostřed hráze, nerealizace zemědělské stavby a změna oplocení na pastevní).

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně písemně sdělila k výzvě soudu, že souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání, a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno dne 19. 7. 2019, kdy byla doručena správnímu orgánu prvního stupně žádost žalobkyně o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na předmětnou stavbu, přičemž zároveň žalobkyně podala i žádost o povolení k nakládání s povrchovými vodami.
17. Správní spis obsahuje několik stanovisek dotčených orgánů, přičemž je třeba obzvlášť zmínit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody – Správy NP České Švýcarsko ze dne 7. 10. 2019, č. j. SNPCS 06753/2019, ve kterém je vyjádřen nesouhlas s vydáním povolení k umístění a realizaci předmětné stavby. Z odůvodnění stanoviska plyne, že orgán ochrany

přírody vyhodnotil lokalitu, kde má být umístěna předmětná stavba, jako stabilní, přičemž z hlediska zájmů ochrany přírody neshledal důvody do uvedené lokality zasahovat formou předmětné stavby. Orgán ochrany přírody poukázal na předchozí suché roky, kdy hrozí, že plánovaný rybník bude převážnou část roku bez vody, neboť nebude napájen žádným stabilním vodním tokem, jelikož rybník má být dotován pouze jednou z drenáží z pozemku p. č. XC, k. ú. X, kdy není jasné, jak vydatná tato dotace bude, přičemž chybí hydrologické údaje z dané lokality, které by případně vyvrátily obavy z budoucího nedostatku vody v rybníku. Dalším důvodem nesouhlasu byl navržený druh oplocení (betonová podezdívka se zeleně poplastovaným pletivem výšky 1,5 metru), který je ve volné krajině nepřipustný. Dle názoru orgánu ochrany přírody je žalobkyní uváděný důvod k oplocení (zabránění přístupu vydry k rybníku) neslučitelný se zájmy ochrany přírody, kdy uvedený důvod je i v rozporu s žalobkyní deklarovaným vytvořením nového biotopu pro vodní živočichy, kdy je zde předpoklad, že rybník má žalobkyni sloužit hlavně k chovu ryb. Orgán ochrany přírody dále poukázal na nepřipustnost umístění plánované zemědělské stavby v daném místě s ohledem na Územní plán obce Ludvíkovice.

18. Dne 20. 11. 2019 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým zamítl žádost o vydání společného povolení a s tím souvisejícího povolení k nakládání s povrchovými vodami pro předmětnou stavbu, kdy s ohledem na negativní stanovisko Správy NP České Švýcarsko, postupoval dle § 149 odst. 4 správního řádu a žádost zamítl, aniž by prováděl další dokazování.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí o zamítnutí žádosti podala žalobkyně odvolání, které směřovalo proti obsahu výše zmiňovaného nesouhlasného stanoviska Správy NP České Švýcarsko. Za této situace žalovaný vyžádal postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Dne 13. 5. 2020 vydalo Ministerstvo životního prostředí pod č. j. MZP/2019/530/1959 potvrzující závazné stanovisko, ve kterém se zabývalo jednotlivými věcnými námitkami žalobkyně proti nesouhlasnému stanovisku Správy NP České Švýcarsko. Posléze dne 1. 6. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
20. Soud konstatuje, že Správa NP České Švýcarsko, jakožto orgán ochrany přírody pro CHKO Labské Pískovce dle § 78 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), vydala dle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny nesouhlasné závazné stanovisko s umístěním a povolením předmětné stavby, přičemž uvedené stanovisko bylo podkladem pro vydání rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu (stavebního zákona a vodního zákona), jedná se tak o závazné stanovisko dle správního řádu (§ 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Předmětné závazné stanovisko není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, přičemž jeho obsah byl závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 149 odst. 1 správního řádu). Předmětné závazné stanovisko představuje tzv. subsumovaný správní akt, proti němuž lze brojit pouze v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, jehož podkladem bylo předmětné závazné stanovisko. O tom ostatně byla žalobkyně správně poučena v předmětném závazném stanovisku Správy NP České Švýcarsko. Žalobkyně postupovala správně, když podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž odvolání bylo zaměřeno na zpochybnění správnosti předmětného závazného stanoviska Správy NP České Švýcarsko. V odvolacím řízení postupoval žalovaný v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu, kdy vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, tedy

od Ministerstva životního prostředí, které následně vydalo potvrzující závazné stanovisko, což nutně vedlo k tomu, že žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil zamítavé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

21. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že *„soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.“*
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, konstatoval, že *„postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné bez dalšího znaleckého zkoumání závazného stanoviska. Na druhou stranu je třeba reflektovat, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150, dovodil, že ‘obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí.’ ... Rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“*
23. Rozlišením pojmů zákonnost a věcná správnost se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 4 As 20/2013-72, kde uvedl, že *„faktická hranice mezi nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska může být sice v některých případech značně tenká, jak uvádí i citovaná literatura, nelze však pominout, že obsah těchto pojmů se přesto zásadně liší. Věcná správnost závazného stanoviska zahrnuje především logický soulad odborných závěrů závazného stanoviska s veřejnými zájmy, které má dotčený správní orgán chránit. Nedostatek takového souladu s chráněnými veřejnými zájmy přitom vždy nemusí být podřaditelný pod pouhý nedostatek zákonnosti závazného stanoviska.“*
24. Zdejší soud se plně ztotožňuje s názory Nejvyššího správního soudu ve výše citovaných dvou rozsudcích, přičemž v poměrech posuzované věci konstatuje, že ministerstvo se v potvrzujícím závazném stanovisku podrobně zabývalo jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně směřujícími proti nesouhlasnému závaznému stanovisku Správy NP České Švýcarsko. Závazné stanovisko bylo ministerstvem vydáno ve sféře volného uvážení správního orgánu. Soud tedy nepřezkoumával věcnou správnost závazného stanoviska, nýbrž na základě žalobních námitek přezkoumával jen to, zda při vydání závazného stanoviska postupovalo ministerstvo v souladu se zákonem, tj. zda v procesu předcházejícím vydání závazného stanoviska byla respektována všechna procesní práva žalobkyně, resp. zda nedošlo ke zneužití správního uvážení či k překročení jeho mezí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Soud se následně zabýval jednotlivými žalobními námitkami. Žalobkyně namítala, že ministerstvo se v potvrzujícím stanovisku nevypořádalo s navrženými důkazními prostředky a bez dalšího přezkoumání potvrdilo závazné stanovisko Správy NP České Švýcarsko. K uvedené námitce soud uvádí, že považuje námitku za nekonkrétní, když žalobkyně neuvedla, s jakými konkrétními žalobkyní navrženými důkazními prostředky se ministerstvo nevypořádalo. V tomto ohledu je nutno odkázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém se uvádí, že *„správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. ... Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
26. Soud se ztotožňuje s výše citovaným názorem Nejvyššího správního soudu, přičemž s přihlédnutím k nekonkrétnosti předmětné žalobní námitky soud dále uvádí, že žalobkyně k odvolání přiložila jako důkaz snímek ortofoto mapy se svými popisky, kde je zachycena místní situace, tedy místo plánované předmětné stavby a o několik stovek metrů dále místo, o kterém žalobkyně uváděla, že zde Správa NP České Švýcarsko buduje dva mokřady (tůně). Dále žalobkyně přiložila k odvolání fotografie obou míst, kde jsou budovány oba mokřady (tůně), a fotografii místa, kde je plánována předmětná stavba. Soud konstatuje, že ministerstvo se těmito důkazy nepochybně zabývalo, když na straně 5 – 6 potvrzujícího stanoviska se zabývalo charakterem obou tůní, kdy mimo jiné uvedlo, že důvodem obnovy tůní je kromě poklesu hladiny podpovrchových vod zazemnění předmětných míst splachem ornice, přičemž účelem akce je zadržení vody v krajině a obnovení biotopu tůní pro bezobratlé a obratlovce vázané na vodní prostředí.
27. Žalobkyně se v odvolání dále zmiňovala o rozporu potvrzujícího stanoviska ministerstva s Plánem péče o CHKO Labské Pískovce na roky 2011 - 2020 (bod 3.4.2. Rybníkářství), dle kterého má být podporováno tradiční obhospodařování rybníků, extenzivní chov ryb atd., k čemuž soud uvádí, že touto záležitostí se ministerstvo rovněž v potvrzujícím stanovisku zabývalo na straně 5, kde mimo jiné konstatovalo, že nesouhlas Správy NP České Švýcarsko s navrženým záměrem není v rozporu s uváděnou podporou tradičního obhospodařování rybníků, neboť záměr nelze považovat za tradiční v daném regionu.
28. Žalobkyně v odvolání dále zmiňovala blíže nespecifikovaný materiál Agentury ochrany přírody a krajiny a CHKO Labské Pískovce, ze kterého citovala, že každoročně jsou nově vytvářeny a obnovovány zazemněné malé vodní plochy, přičemž žalobkyně namítala rozpor potvrzujícího stanoviska ministerstva s tímto materiálem. Soud především uvádí, že není jasné, o jaký konkrétní materiál se jedná, když není jasné, kdo a kdy předmětný materiál vydal, přičemž žalobkyně tento materiál ani nepřiložila k odvolání a jako důkaz ho také výslovně nenavrhl. Soud podotýká, že se de facto jedná o obdobný tvrzený rozpor, který žalobkyně namítala ohledně Plánu péče o CHKO Labské Pískovce (podpora tradičního obhospodařování rybníků), s čímž se ministerstvo řádně vypořádalo, jak bylo popsáno výše.

29. Soud dodává, že žalobkyně v odvolání uplatnila několik konkrétních námitek proti nesouhlasnému stanovisku Správy NP České Švýcarsko, a to ohledně vydatnosti drenáže, oplocení, zateplení zemědělské stavby a výstavby dvou mokřadů (tůň) v blízkosti plánované stavby žalobkyně, přičemž soud konstatuje, že všemi uvedenými námitkami se ministerstvo zabývalo (viz body ad 1 – 4 na straně 5 – 6 potvrzujícího stanoviska). Soud proto nepovažuje za důvodnou nekonkrétní žalobní námitku, že by se ministerstvo nezabývalo důkazy a argumentací uvedenými v odvolání žalobkyně.
30. Další žalobní námitkou byl nesouhlas žalobkyně s posouzením ministerstva, které považovalo mnohaletá pozorování vydatnosti vodního zdroje (drenáže) za subjektivní, kdy žalobkyně poukazovala na fakt, že v nezasypané 1 metr hluboké díře po pařezu se stále drží voda, kdy navíc v hloubce cca 80 cm pod terénem teče spodní voda. Jak už soud vysvětlil výše, není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost stanoviska, a tedy odborného názoru ministerstva. Soud shledal, že ministerstvo se zabývalo vydatností drenáže, z níž má být plánovaný rybník napájen, přičemž uvedlo, že uváděná vydatnost drenáže 0-2 l/s není ničím podložena, přičemž uváděné mnohaleté pozorování je subjektivní záležitostí. Soud přisvědčuje ministerstvu, že mnohaleté pozorování zmiňované žalobkyní bez bližší specifikace v odvolání je skutečně subjektivní záležitostí. Ani v projektové dokumentaci nenalezl soud žádné podklady, ze kterých by vyplývala vydatnost drenáže, když v Technické zprávě, bod 1.4., se pouze uvádí, že vydatnost drenáže je cca 2 l/s. Zmínku o protékající spodní vodě a o vodě držící se v díře po pařezu neuvedla žalobkyně v odvolání, tudíž se tím ministerstvo nemohlo zabývat, kdy navíc žalobní tvrzení žalobkyně o protékající spodní vodě není podloženo žádnými důkazy. Soud nepřehlédl, že v rámci správního řízení žalobkyně doložila měření Amatérské meteostanice v Děčíně za období let 2010 – 2019 s celkovými úhrny srážek v dané oblasti po jednotlivých letech, přičemž však takovéto měření úhrnů srážek dle názoru soudu dostatečně nevypovídá o vydatnosti přívodu vody do rybníku prostřednictvím konkrétní drenáže. Za této situace považuje soud obavy z nedostatečného přívodu vody vyjádřené již v nesouhlasném stanovisku Správy NP České Švýcarsko a posléze stvrzené v potvrzujícím stanovisku ministerstva za opodstatněné. Nelze vytýkat ministerstvu, že by překročilo meze správního uvážení, když si učinilo předmětný úsudek o neprokázané vydatnosti drenáže.
31. Další žalobní námitkou byl dle žalobkyně nedůvodný nesouhlas ministerstva s plánovaným oplocením, kdy žalobkyně upozornila, že rokle, kde má být rybník, je celé vegetační období oplocena ze tří stran elektrickým ohradníkem, přičemž žalobkyní zamýšlené oplocení s mělkým podzemním základem proti podhrabání plotu by bylo vybudováno hlavně jako ochrana 2 ks ovcí před toulavými psy a dále jako ochrana rybí obsádky před vydrou. Soud shledal, že otázkou oplocení se ministerstvo zabývalo v potvrzujícím stanovisku, kde uvedlo, že na celém území CHKO Labské Pískovce je ve volné krajině přípustným typem oplocení pouze tzv. pastevní oplocení nebo elektrické ohradníky, které na rozdíl od žalobkyní navrhovaného oplocení umožňují volný pohyb všech volně žijících druhů živočichů. Dále ministerstvo uvedlo, že oplocovat vodní biotop ve volné krajině plotem s podezdívkou z důvodů ochrany ryb a divokých kachen před vydrou je nepřípustné, když vydra je chráněna jako silně ohrožený druh a ochrana se vztahuje i na její biotop. Soud opětovně připomíná, že není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost stanoviska. Vypořádání odvolací námitek ohledně oplocení se jeví soudu dostatečné, když ministerstvo jasně vysvětlilo, z jakých důvodů považuje plánované oplocení za nepřípustné, přičemž upozornilo na přípustné alternativní oplocení formou

pastevního oplocení či elektrického ohradníku. Argumentace ministerstva nepřekračuje meze správního uvážení.

32. Žalobkyně dále namítala vnitřní rozpornost názoru ministerstva, dle kterého je možné použít ohradníkové oplocení k zabránění přístupu vydry do rybníku, zatímco žalobkyní plánované průhledné pletivo není možné použít. Soud však nemůže přisvědčit žalobkyní tvrzenému rozporu, neboť z potvrzujícího stanoviska (bod ad 2 na straně 5) jasně plyne, že ministerstvem navrhované pastevní oplocení či elektrický ohradník nemá zabránit vydře v přístupu do rybníku, nýbrž naopak má umožnit volný pohyb všech volně žijících druhů živočichů včetně vydry. Zmiňované pastevní oplocení či elektrický ohradník mají být dle názoru ministerstva dostatečné k udržení hospodářských zvířat na pozemku, kdy žalobkyně se zmiňovala o svém záměru s chovem ovcí.
33. Žalobkyně dále namítala, že nesouhlasí s tvrzením ministerstva, že plánované oplocení zabrání průchodu krajinou, neboť dle žalobkyně přes rokli zarostlou kopřivami a ostružinami a ohrazenou elektrickými ohradníky stejně nikdo nechodí. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že ministerstvo v potvrzujícím stanovisku jasně deklarovalo, že nesouhlas s žalobkyní navrhovaným plotem s podezdívkou je dán právě z důvodu, že takové oplocení neumožní volný pohyb volně žijících živočichů krajinou, na rozdíl právě od pastevního oplocení. Tvrzení žalobkyně, že přes zarostlou rokli, na jejímž území je plánován rybník, stejně nikdo nechodí, se jeví soudu zcela nepodložené, kdy ani není zřejmé, jak žalobkyně dospěla ke svému názoru, že by žádní volně žijící živočichové rokli nevyužívali. Navíc předmětem posouzení ze strany ministerstva bylo až budoucí využití předmětného území v době, kdy zde již nebude zarostlá rokli, nýbrž se zde bude nacházet rybník. Ani v tomto případě soud neshledal, že by ministerstvo při svém posouzení překročilo meze správního uvážení, přičemž odůvodnění potvrzujícího stanoviska se jeví dostatečným ve vztahu k uplatněné odvolací námitce.
34. Žalobkyně v žalobě dále namítala, že předmětná stavba se nachází v lokalitě CHKO Labské Pískovce s tím, že v žádném dokumentu ohledně této CHKO není stanoveno přípustné oplocení a že Územní plán obce Ludvíkovice stavbu oplocení související se stavbou pro zemědělství výslovně nezakazuje. Soud uvádí k této žalobní námitce, že samotná skutečnost, že údajně v žádném dokumentu ohledně CHKO Labské Pískovce není stanoveno přípustné oplocení, případně že Územní plán obce Ludvíkovice stavbu oplocení související se stavbou pro zemědělství výslovně nezakazuje, není důvodem k tomu, aby žalobkyní navrhované oplocení muselo být orgánem ochrany přírody povoleno. Záleží na posouzení orgánu ochrany přírody, aby vyhodnotil vhodnost navrhovaného oplocení v daném místě s přihlédnutím k zájmům ochrany přírody, ochrany rostlin a živočichů.
35. Další žalobní námitkou byl nesouhlas žalobkyně s posouzením zemědělské stavby ministerstvem, kdy mimo jiné vytýkala žalobkyně ministerstvu nedůvodný nesouhlas ministerstva se zateplením zemědělské stavby. Soud přisvědčuje žalobkyni, že ministerstvo v potvrzujícím stanovisku (bod ad 3 na straně 5) mylně hovoří o plánované zemědělské stavbě jako o zděné zateplené stavbě, ačkoli ve skutečnosti dle projektové dokumentace se jedná o celodřevěnou stavbu, umístěnou na železobetonové desce se zateplením přízemí. Jinak ovšem soud konstatuje, že ministerstvo řádně vysvětlilo, z jakých důvodů nesouhlasí s navrhovanou zemědělskou stavbou, kdy uvedlo, že zateplené stavby pro zemědělství se ve volné krajině na území celé CHKO Labské Pískovce nebudovaly a Správa NP České Švýcarsko takové stavby ve volné krajině nepovoluje, přičemž přípustné jsou dřevěné polootevřené přístřešky bez podezdívek. Soud shledal, že dle projektové dokumentace má být zemědělská stavba celodřevěná a uzavřená, umístěná na železobetonové desce, přičemž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

projektová dokumentace počítá s opěrnou zídou. Taková zemědělská stavba rozhodně není dřevěným polootevřeným přístřeškem, který orgán ochrany přírody v dané lokalitě standardně povoluje. Soud neshledal, že by argumentace ministerstva překračovala meze správního uvážení.

36. Žalobkyně namítala, že Územní plán obce Ludvíkovice povoluje stavby pro zemědělství v nezastavitelném území, stejně tak § 18 odst. 5 stavebního zákona dle názoru žalobkyně takové stavby povoluje. K uvedené námitce soud uvádí, že samotná okolnost, že Územní plán obce Ludvíkovice dle žalobkyně obecně povoluje, resp. nezakazuje stavby pro zemědělství v nezastavitelném území, případně že takové stavby obecně povoluje § 18 odst. 5 stavebního zákona, není argumentem k tomu, aby orgán ochrany přírody dal ke stavbě kladné stanovisko. Územní plán obce a § 18 odst. 5 stavebního zákona se pouze obecně vztahují k zemědělským stavbám, kdy obecně umožňují umístit zemědělské stavby v nezastavěném území, ovšem územní plán ani § 18 odst. 5 stavebního zákona neřeší otázku ochrany přírody, což je právě úkolem orgánu ochrany přírody, který posuzuje, zda z hlediska zájmů na ochraně přírody vydá souhlas s určitou stavbou, či nikoli, bez ohledu na to, že územní plán obecně takovou stavbu v dané lokaci umožňuje, resp. nezakazuje.
37. Žalobkyně dále namítala, že s ohledem na § 4 odst. 5 stavebního zákona by správní orgán prvního stupně a posléze žalovaný neměli přihlížet k předmětným závazným stanoviskům Správy NP České Švýcarsko a ministerstva, jelikož se jedná o věci, o kterých bylo rozhodnuto v územním plánu obce. K této námitce soud uvádí, že se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného k žalobě, kdy skutečnost, že na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona obecně platí, že v nezastavěném území obce lze mimo jiné umísťovat stavby pro zemědělství a vodní hospodářství, pokud toto není v územním plánu přímo vyloučeno, a skutečnost, že dle tvrzení žalobkyně Územní plán obce Ludvíkovice nezakazuje, resp. obecně umožňuje budování vodních ploch a zemědělských staveb, nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 4 odst. 5 stavebního zákona a vyžádání závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody ze strany správního orgánu prvního stupně bylo v souladu s § 110 odst. 2 stavebního zákona. Dle názoru soudu § 4 odst. 5 stavebního zákona míří na situace, kdy v územním plánu již byla konkretizována určitá stavba na určitém konkrétním území, což žalobkyně v žalobě ani netvrdila.
38. Žalobkyně dále namítala nesprávnost názoru ministerstva, dle kterého nesouhlasné závazné stanovisko není v rozporu s Plánem péče o CHKO Labské Pískovce a že záměr žalobkyně (předmětnou stavbu) nelze považovat za tradiční v daném regionu. Žalobkyně poukázala na rybník místně nazývaný Hráz, který je vzdálen asi 1 km od předmětné stavby, přičemž rybník má hráz chráněnou betonovými panely. Soud především upozorňuje, že žalobkyně uvedenou argumentaci rybníkem Hráz uvádí až v žalobě, nikoli v odvolání, tudíž ministerstvo nemělo možnost se k této otázce v potvrzujícím stanovisku vyjádřit. Dle názoru soudu však okolnost, že nedaleko od plánované předmětné stavby se nachází rybník Hráz, který má hráz chráněnou betonovými panely, není dostatečným argumentem k tomu, aby záměr žalobkyně (předmětná stavba) byl kvůli tomu považován za tradiční ve vztahu k rybníkářství v dané oblasti. Žalobkyně v žalobě nevysvětlila bližší okolnosti ohledně rybníku Hráz, kdy a za jakým účelem vznikl, zda a kdy vydal orgán ochrany přírody povolení k jeho výstavbě, jak je rybník Hráz využíván ve smyslu tradičního rybníkářství. Ze žaloby není ani dostatečně zřejmé, proč žalobkyně tento rybník Hráz považuje za srovnatelný se svým plánovaným rybníkem. Soud proto konstatuje, že z existence žalobkyní zmiňovaného jediného rybníku Hráz nelze dovozovat, že by záměr žalobkyně na výstavbu rybníku byl tradiční v daném regionu. Navíc jsou zde dle názoru soudu patrné odlišnosti mezi rybníkem Hráz a předmětnou stavbou žalobkyně,

kdy v případě předmětné stavby se počítá s oplocením a zemědělskou stavbou. Uvedené skutečnosti však uvádí soud jen na okraj v rámci posouzení, zda ministerstvo nepřekročilo meze správního uvážení, když dospělo k názoru, že nesouhlasné závazné stanovisko Správy NP České Švýcarsko je v souladu s Plánem péče o CHKO Labské Pískovce a že záměr žalobkyně (předmětnou stavbu) nelze považovat za tradiční v daném regionu. Překročení meze správního uvážení ze strany ministerstva soud neshledal, přičemž postoj ministerstva k této otázce je jednoznačně a srozumitelně vyjádřen v potvrzujícím stanovisku, přičemž uvedený postoj ministerstva byl soudem reprodukován již výše.

39. Žalobkyně dále namítala, že hlavním důvodem nesouhlasného potvrzujícího stanoviska ministerstva byla skutečnost, že její záměr je umístěn mimo zastavěné území, přičemž dle názoru žalobkyně se rybníky staví převážně v nezastavěném území, záměr není v rozporu s územním plánem obce ani s plány péče o CHKO Labské Pískovce. K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že dle odůvodnění potvrzujícího stanoviska ministerstva by samotná okolnost, že rybník se má nacházet mimo zastavěné území v otevřené krajině, nebyla na překážku povolení stavby rybníku. Důvody nesouhlasného stanoviska Správy NP České Švýcarsko a posléze ministerstva spočívají zejména v neprokázání dostatečného přítoku vody do plánovaného rybníku, v nevhodném typu oplocení a zateplené zemědělské stavbě na železobetonové desce s opěrnou zídka. Tyto důvody jsou v potvrzujícím stanovisku ministerstva podrobně rozepsány.
40. Žalobkyně považuje za nezákonné doporučení Správy NP České Švýcarsko, aby místo stavby jednoho rybníku vybudovala raději několik mělkých tůň za sebou. Soud k uvedené námitce poznamenává, že tato žalobní námitka dokládá rozdílné pohledy a očekávání spojené s předmětnou stavbou. Je zřejmé, že zatímco Správa NP České Švýcarsko, jakožto orgán ochrany přírody, se snaží pomoci přírodě vytvořením nových vodních biotopů prostřednictvím mělkých tůň (mokřadů), tak žalobkyně upřednostňuje svůj soukromý zájem na chovu ryb a případně divokých kachen, přičemž je žalobkyně ochotna strpět u svého rybníku živočichy, kteří nebudou škodit rybí obsádce, případně kachnám, což má být zajištěno prostřednictvím neprostupného oplocení s podezdívkou, které neumožní volný pohyb volně žijících živočichů. Dle názoru soudu nelze považovat uvedené doporučení ze strany Správy NP České Švýcarsko za nezákonné, když orgán ochrany přírody pouze doporučil žalobkyni řešení plánovaného rybníku způsobem souladným s ochranou přírody, a to způsobem, který orgán ochrany přírody sám využívá v daném území (tvorba dvou tůň).
41. Dále žalobkyně namítala údajné nerovné zacházení, kdy Správa NP České Švýcarsko budovala dvě tůně na podzim 2019 nedaleko předmětné stavby, zatímco žalobkyně si rybník postavit nemůže. Soud shledal, že žalobkyně ve správním řízení spolu s odvoláním doložila ortofoto mapu předmětného místa i fotografie míst, kde jsou budovány dvě tůně, a fotografie plánovaného rybníku žalobkyně. Již na první pohled je soudu zřejmé, že dvě tůně budované Správou NP České Švýcarsko se liší od předmětné stavby žalobkyně popsané a vyobrazené v projektové dokumentaci, když obě tůně jsou čistě přírodní, nejsou u nich žádné betonové prvky, oplocení ani zemědělská stavba. Ministerstvo v potvrzujícím stanovisku (bod ad 4 na straně 5) uvedlo, že tůně se nacházejí v nadmořské výšce 345 m. n. m. a po obvodě byly zarostlé náletem bříz, střemch, olše lepkavé, keřových vrb a černého bezu s tím, že tyto dřeviny byly v době vegetačního klidu v předstihu vykáceny. Ministerstvo dále uvedlo v potvrzujícím stanovisku, že účelem akce je zadržení vody v krajině a obnovení biotopu tůň pro bezobratlé a obratlovce vázané na vodní prostředí. Dále ministerstvo upozornilo, že díky úplnému zazemnění se nevyskytovali v daném místě obojživelníci a další živočichové vázaní na vodní prostředí a obnovou tůň se pro ně

vytvoří příhodné podmínky. Dle názoru soudu ministerstvo v potvrzujícím stanovisku řádně a srozumitelně reagovalo na příslušnou odvolací námitku a dostatečně se s ní vypořádalo. Soud neshledal, že by ministerstvo při daném posouzení překročilo meze správního uvážení, ani že by ministerstvo a Správa NP České Švýcarsko zacházely s žalobkyní, případně s jejím záměrem (předmětnou stavbou) odlišně od jiných srovnatelných případů, když je zřejmé, že Správa NP České Švýcarsko a posléze ministerstvo doporučili žalobkyni vybudování obdobných tůní, které by mohly být povoleny, avšak žalobkyně setrvala na svém odlišném záměru ohledně vybudování rybníku s neprostupným oplocením a uzavřenou zemědělskou stavbou se zateplením. Záměr žalobkyně (předmětná stavba) je zjevně odlišný od tůní budovaných Správou NP České Švýcarsko, proto nemůže soud přisvědčit žalobkyní tvrzenému rozdílnému zacházení.

42. Žalobkyně namítala, že Správa NP České Švýcarsko ani ministerstvo neuvedly ve svých závazných stanoviscích ani jeden zákonný důvod pro zamítnutí záměru výstavby rybníku, k čemuž soud podotýká, že žádné konkrétní zákonné důvody, kdy má orgán ochrany přírody vydat souhlas s určitou stavbou, či naopak kdy má vydat nesouhlasné stanovisko, nejsou v právních předpisech přesně definovány, přičemž se jedná o správní uvážení orgánu ochrany přírody, který vyhodnocuje plánovanou stavbu z hlediska zájmů na ochraně přírody.
43. Žalobkyni soud přisvědčuje pouze v tom směru, že soulad záměru předmětné stavby s Územním plánem obce Ludvíkovice nepřísluší hodnotit orgánu ochrany přírody, nýbrž orgánu územního plánování, tedy v tomto případě Magistrátu města Děčín, odbor stavební úřad – oddělení Úřad územního plánování, který ostatně vydal dne 9. 5. 2019 souhlasné závazné stanovisko, že záměr je přípustný, kdy mimo jiné konstatoval soulad s Územním plánem obce Ludvíkovice. Soud zároveň podotýká, že nesoulad umístění zemědělské stavby s Územním plánem obce Ludvíkovice konstatovala ve svém závazném stanovisku pouze Správa NP České Švýcarsko, a to jako poslední z důvodů pro vydání nesouhlasného závazného stanoviska. Ministerstvo vydalo potvrzující nesouhlasné stanovisko založené na řadě důvodů, podrobně specifikovaných výše, přičemž žádným z těchto důvodů nebyl nesoulad předmětné stavby s Územním plánem obce Ludvíkovice. Co se týče plánované zemědělské stavby se zateplením a opěrnou zídou, konstatovalo ministerstvo na straně 5 potvrzujícího stanoviska, že se jedná o stavbu nepřipustnou ve volné krajině z pohledu ochrany přírody a krajiny, nikoli z hlediska rozporu s územním plánem.
44. V replice ze dne 22. 9. 2020 žalobkyně pro dokreslení chování pracovnice Správy NP České Švýcarsko přiložila e-mail ze dne 3. 6. 2020 včetně změnového výkresu, přičemž žalobkyně údajně neobdržela na předmětný mail žádnou odpověď. Žalobkyně upozornila, že se snažila vyjít vstříc požadavkům orgánu ochrany přírody (posunutí betonového těsnění doprostřed hráze, nerealizace zemědělské stavby a změna oplocení na pastevní). K uvedené žalobní námitce soud uvádí, že dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V tomto případě žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, vydal napadené rozhodnutí dne 1. 6. 2020, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dle doložky dne 4. 6. 2020. Je tedy zcela bez významu skutečnost, že po vydání napadeného rozhodnutí činila žalobkyně ústupky ohledně plánované předmětné stavby ve snaze splnit požadavky orgánu ochrany přírody. Navíc soud podotýká, že se jedná o novou žalobní argumentaci, která nebyla uplatněna v průběhu lhůty 2 měsíců k podání žaloby, a soud by tudíž k takové argumentaci ani neměl přihlížet (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Pro úplnost soud uvádí, že zmiňované ústupky by mohly být důvodem pro kladné stanovisko orgánu

ochrany přírody k záměru žalobkyně, avšak až v novém správním řízení o nové žádosti žalobkyně, přičemž takové nové správní řízení může pochopitelně žalobkyně iniciovat. Teprve v případném novém správním řízení by se správní orgány včetně orgánu ochrany přírody zabývaly nově pojatým záměrem žalobkyně zahrnujícím žalobkyní zmiňované ústupky, přičemž však soud pochopitelně nemůže nyní předjímat, k jakému závaznému stanovisku by orgán ochrany přírody dospěl v případě nového správního řízení.

45. Žalobkyně se domáhala žalobou nejen zrušení napadeného rozhodnutí, nýbrž i konstatování soudu, že při vydání závazného stanoviska Správy NP České Švýcarsko a ministerstva nebyly dodrženy zákonné lhůty. Dále žalobkyně požadovala, aby soud nařídil obnovení stavebního řízení u správního orgánu prvního stupně a aby soud nařídil změnu závazného stanoviska Správy NP České Švýcarsko a ministerstva. K uvedeným požadavkům soud uvádí, že v tomto případě se jedná o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. V případě, kdy žaloba není důvodná, rozhodne soud o zamítnutí žaloby. V případě důvodné žaloby přichází v úvahu zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí. Případné nedodržení procesních lhůt ze strany správních orgánů nevyslovuje soud výrokem rozsudku, nýbrž ho může konstatovat v odůvodnění rozsudku. V tomto případě žalobkyně neuvedla žádné bližší okolnosti ohledně údajného nedodržení lhůty pro vydání závazného stanoviska ze strany Správy NP České Švýcarsko, resp. ministerstva. Žalobkyně neuvedla, jaká lhůta dle kterého zákonného ustanovení měla být překročena, kdy tato lhůta počala plynout atd. Ze správního spisu plyne, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni výzvou ze dne 7. 8. 2019, aby nejpozději do 30. 11. 2019 doplnila svou žádost o vyjmenované údaje a podklady. Mimo jiné měla žalobkyně předložit závazné stanovisko Správy NP České Švýcarsko. Toto závazné stanovisko bylo vydáno dne 7. 10. 2019, a žalobkyně tak mohla dodržet lhůtu stanovenou správním orgánem prvního stupně k předložení uvedeného stanoviska. Žalobkyni tedy zjevně žádná újma případným opožděním při vydání stanoviska orgánu ochrany přírody nevznikla. Soud dále podotýká, že nedodržení případných zákonných lhůt pro vydání stanoviska (rozhodnutí) nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nedodržení lhůt nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí.
46. Co se týče požadavku žalobkyně, aby soud výrokem rozsudku nařídil obnovení stavebního řízení a změnu závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, soud konstatuje, že tyto údaje se rovněž nekládají do výroku rozsudku, nýbrž soud v případě, že shledá žalobu důvodnou a zruší napadené rozhodnutí, může v rámci odůvodnění zrušujícího rozsudku vyslovit závazný právní názor, kterým jsou vázány správní orgány včetně orgánu ochrany přírody (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V tomto případě však soud žalobu důvodnou neshledal.
47. Žalobkyní navržené důkazy soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl, neboť se jedná v převážné části o listiny, jež jsou součástí správního spisu, kterým se ve správním soudnictví dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Nově žalobkyně přiložila k žalobě fotografie rybníku Hráz a výňatek z Územního plánu obce Ludvíkovice, kterým žalobkyně chtěla prokázat, že Územní plán obce Ludvíkovice obecně umožňuje výstavbu zemědělských staveb a vodních ploch i v nezastavitelném území. Soud nepovažoval za nezbytné provádět důkaz uvedenými listinami, jelikož k vypořádání žalobní argumentace nebyly uvedené listiny potřebné.
48. Soud dále uvádí, že nepovažoval za potřebné vyžádat stanovisko a správní spis ministerstva postupem dle § 74 odst. 1 s. ř. s., jak to navrhl žalovaný. Dle názoru soudu totiž žalobní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

argumentace byla takového charakteru, že vyjádření ministerstva k žalobě a správní spis ministerstva nebyly nezbytné ani užitečné, jelikož žalobní námitky z velké části směřovaly k posouzení věcné správnosti potvrzujícího stanoviska ministerstva, k čemuž soud není kompetentní.

49. Závěrem soud v souhrnu konstatuje, že neshledal nezákonnost potvrzujícího stanoviska ministerstva, když nebylo zjištěno, že by při vydání předmětného stanoviska došlo k porušení práv žalobkyně. Ministerstvo rozhodlo v mezích správního uvážení, aniž by tyto meze překročilo či správní uvážení zneužilo. Odvolací námitky žalobkyně směřující proti potvrzujícímu stanovisku byly ministerstvem řádně vypořádány, když ministerstvo v dostatečném rozsahu rozvedlo své úvahy. Žalobní námitky z velké části směřovaly proti věcné správnosti potvrzujícího stanoviska ministerstva, avšak k posouzení této věcné správnosti není soud kompetentní. Žalovaný napadeným rozhodnutím správně potvrdil prvostupňové rozhodnutí, když nemohl vyhovět odvolání žalobkyně s ohledem na nesouhlasné závazné potvrzující stanovisko ministerstva.
50. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 6. června 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

